

Homilija msgr. Anton Trpine - Rovte 20.8. 2017

Dragi rojaki, spoštovani sobratje duhovniki, cenjeni gostje od blizu in daleč prisrčno pozdravljeni. Gotovo mi ni vseeno recimo rojakom to govoriti je tako neprijetno zlasti pa v takem trenutku kot je spominski dan na tragične dogodke.

Obhajamo mašo za svojo domovino. Za to našo domovino, s krvjo prepojeno in z nesojenimi žrtvami nahranjena. In to je tudi naša domovina. Čeprav bi radi nekateri to zbrisali s spomina in zgodovine, to ostane globoko zapisano v strtih srcih, v objektivni, pravi zgodovini in predvsem pri Bogu, ki edini prav sodi posameznika in vse človeštvo.

Spominjanje ni le brskanje po zgodovini, kot nekateri menijo, ampak je človekova potreba in dolžnost. Kdor pozablja na svojo zgodovino tudi nima prihodnosti. Veličina človeka se meri tudi po tem koliko pozna svoje korenine in svoj narod. (Mimo grede – danes se bolj uveljavlja tuj jezik kot materina slovenščina, po končani devetletki znajo angleško, ne zna pa slovensko ne pisati ne brati). Pravimo, da je zgodovina učiteljica življenja. Pa nas je ta kaj naučila in ali še kaj učimo. Zdi se, da bolj malo. Pomislimo na Balkansko vojno, migrantsko tragedijo, Sirsko vojno, terorizem, ki se širi v vseh oblikah. Svet, politika gleda na vse to togo in mirno. Povsod prevladuje egoizem, materializem in monopol nad svetovnim kapitalom, bogastvom.

Doba našega življenja je 70 let, če smo krepki 80, največ med njimi pa polna truda in bolečin pravi sveto pismo. Letos je 75 let od strašnih dogodkov, 1942 avgusta meseca, ko so domovi v Praprotnem Brdu in Podpesku bili v plamenih, ko so padali očetje in fantje pod streli partizanov in Italijanov. Zanimivo: Po navadi so se Italijani ali Nemci za izzivana dejanja maščevali s številom talcev. Tu v Rovtah pa je imel Italijanski vojak spisec za likvidacijo desetih talcev. Po vojni so vse te žrtve opredeljevali kot sestavni del ZZB, kar pa nima nobene povezave. Šlo je le za število pripadnosti tej organizaciji. Kakšni zločini so se zgodili šele po vojni. Potem ko je zasijala tako imenovana svoboda. In danes se zdi kot, da ne bi smeli pomisliti na svojega očeta, kot, da nimamo pravice zvedeti resnico, zakaj se je to zgodilo in kdo je to storil. Ali zvedeti za grob itd.. To ni nekaj, kar bi povzročalo maščevanje, ampak bi celilo rane in prinašalo pravo spravo. Brez resnice, pa čeprav je boleča, ne more biti sprave. Le resnica nas bo osvobodila.

Ustavimo se še nekaj trenutkov ob današnji božji besedi, še posebno ob evangeliju. Žena Kananejka – poganska žena. Vpije pred Jezusov. Pravičnim učencem, ki že nekaj časa hodijo za Jezusom, postane zoprna in obrnejo se na Jezusa, da jo odpravi, da ne bo delala njim sramote. Takšno je pač gledanje njegovih učencev. Na nek način bi se zdelo, da jih Jezus res poslušaja, zato tako odgovori ženi, da ne bi bilo prav vzeti kruha otrokom in ga vreči psom. Izraz, ki zelo, zelo zaboli, ker ga izreče Jezus. Pa vendar! Izkaže se, da žena v svoji bolečini, notranji stiski ne odneha, ampak vztraja: Tudi psički jedo od drobtinic, ki padajo od mize gospodarjev. In Jezus blagruje vero te žene in jo usliši.

Ob tem mi spomini stopijo nazaj v našo preteklost, v vojni in povojni čas. V čas, ko so naše matere, žene, čakale svoje može in sinove iz neznanega izginotja. Čakale so in jih ni bilo. Se spraševati niso smele, ker jim je oblast zaprla usta. In kam naj bi se obrnile v tej situaciji, če na Boga in Mater Marijo. To je bila njihova edina tolažba. To je bil krik bolečine njihovih src in klic po rešitvi. Ponekod se še v črnino se niso smele obleči, da bi lahko žalovale z svojimi dragimi, zlasti za povojni pobitimi domobranci. Tudi to jim bilo odvzeto. Če ti je vzeta pravica, da ne moreš žalovati in se izjokati ob grobu najdražjega, je vzeta ena temeljnih pravic človeka. V tej cerkvi so pripovedovali, da je bila včasih pol cerkve odeto v črnino – žalno obleko. Danes pa je nevarnost, da se bo kmalu pojavilo črna ruta in zakriti obraz, ki bo naznanjal čisto nekaj novega. Taka pač je praznina, kjer je krščanski Bog izbrisan. In ta praznina ne bo ostala nema in prazna, ampak jo bo zapolnil nekdo drugi. Takšen ali drugačen bog.

Spoštovani rojaki!

Preveč je že trpela naša domovina, preveč naša župnija, da bi živeli brezbrizno in brez odgovornosti do svoje plemenite zemlje, ki nas je vzredila in nam dala svojo dediščino. Nanjo smo in moramo biti ponosni. Stopajmo skupaj na poti h cilju.

Vedno znova se obračajmo na evangelij in ga v življenju uresničujmo. Ne sramujmo se vere in evangelija. Ponovno bi danes zatrdil: če bi še enkrat živel, bi se odločil za duhovniški poklic. In v tej blagoslovljeni uri ponovno rečem. S ponosom reči smem: **Slovenski katoliški duhovnik sem!**